

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) 'Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Σταμάτου Διδίτου. — 2) 'Απόρριψις τῆς ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου ε. ε. περὶ κανονισμοῦ ἀρμολύτιτος αἰτήσεως τοῦ Δημητρίου Μανσόλα πληρεξουσίου τῶν Ἀλμανιωτῶν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κῶνος. Τράλλη καὶ Χασάναγα Χιλιαδιδίου διαφοράν. — 3) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 198 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών. — 4) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 244 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών..

(Ἀπόφ. πολ. 89). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 115).

(1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Αναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου Γ. Ἀθανασίου Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρῆδρου ἀναπληροῦντος, τὸν πρόεδρον ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρῆδρου Κ. Γ. Ἀρθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελλά καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰγχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 8 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Κ. Σταμάτου ἐξ Ἰνίου παροικοῦντος εἰς Νεαυλίαν ἀνααιρεσίοντος, παρόντος, καὶ τοῦ Ἰω. Κακούρη κατοικοῦ Καλαυρίας ἀναηρεσίητου ἀπόντος, τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσως.

Ὁ Κ. Σταμάτος ἐνήγαγεν εἰς τὸ ἐν Νεαυλίᾳ ἐμποροδικεῖον τὸν Ἰω. Κακούρη διὰ τὸν λόγον ὅτι φορτώσαντος εἰς Τσανά-Καλεσῆ ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ Ἰω. Κακούρη περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου 1832 πεντακοσίας ὀκτάδας ἐπιλαίου διὰ τὸ μεταφέρειν εἰς τὸ φρούριον Ζατάλ-Βαχάρ, ὁ ἠθελὲς Κακούρης ἀποβάσῃ εἰς θέσιν ἔρημον ὀνομαζομένην Σοῦγλαν, κατεκράτησε βία καὶ δυναστεία τὸ εἰρημένον ἔλαιον, δούς εἰς τὸν κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐνάγοντος φορῶν ἄνωγον Χρυσούλην μόνον γρόσια 953, καὶ ἀπώπτην Ἀντώνιον Χρυσούλην μόνον γρόσια 953, καὶ ἀπώπτην ἄνωγον ἀπὸ τῶν παραχωρήσῃ πωλητῆριον. Τὸ ἐμποροδικεῖον διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 51 κατ' ἐρήμην, καὶ ὑπ' ἀριθ. 85 κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεών του ἐπέδικασεν εἰς τὸν Κ. Σταμάτον τὰς ἀπαιτήσεις του. Ὁ δὲ Ἰωάννης τὸν Κ. Σταμάτον ἐξέκάλεσε τὰς εἰρημένας ἀποφάσεις εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν ἐφετών, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐπὶ ἀριθ. 42 κατ' ἐρήμην ἀποφάσεώς του, καὶ τῆς κατὰ ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως τοῦ Κ. Σταμάτου κατ' ἀντιμωλίαν συνέπειαν ἀνακοπῆς τοῦ Κ. Σταμάτου κατ' ἀντιμωλίαν ἀποφάσεως, ὑπ' ἀριθ. 136, μεταβύθμισαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐμποροδικείου ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Κ. Σταμάτου. Ὁ Κ. Σταμάτος ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἀμφοτέρων τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετών διὰ κακῆν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, διότι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετών ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 42 ἀπόφασίν του, συγκείμε-

νον ἀπὸ μόνον 4 τακτικούς δικαστάς, χωρὶς νὰ ἀναφερῆται ἡ ἀνάγκη διὰ τὴν ὁποίαν παρελάβεν ὡς πέμπτον δικαστὴν τὸν παρῆδρον Γ. Χάν, καὶ διότι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 136 ἀποφάσεως τὸ ἐφετεῖον ἐπεκύρωσε τὴν πρώτην ἀναρετέαν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 42.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὴν δικηγόρον Μάρκον Ρενιέρην, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀνααιρεσίοντος, προσθέσαντα, ὅτι κατὰ τὸ 349 ἄρθρον τῆς πολ. δικον. ὁ ἐπὶ δικαστηρίου ἐπαχθεὶς ὄρκος εἶναι ὑποδιαίρεσις συμβιβασμοῦ, καὶ ἐπομένως κρίνεται ἐν γένει κατὰ τὰς περὶ συμβιβασμοῦ, ἀρχάς, ἐπὶ κολασίμου δὲ πράξεως, δὲν δύναται νὰ γίνῃ συμβιβασμός, ἐπομένως εἰς τὴν προκειμένην δίκην, ἐπαχθέντος εἰς τὸν Κακούρη τὸν ὄρκου, ἂν ἐσφετερισθῇ ἢ ὄχι βία καὶ δυναστεία τὸ ἐπὶ τοῦ πλοίου του φορτωθέν ἔλαιον, ἔγινε συμβιβασμός ἐπὶ πράξεως, ἥτις δὲ ἀπεδεικνύετο ἐτιμωρεῖτο ἀπὸ τὸν ποινικὸν νόμον.

Ἀκούσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 42 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετών, καθ' ἧς ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις, προσεβλήθη διὰ τοῦ μέσου τῆς ἀνακοπῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν ταύτης ἐπανελήθη κατ' ἀντιμωλίαν ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἀκολούθως ἐξεδόθη ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, παρόντων ὅλων τῶν τακτικῶν δικαστῶν, ἐπομένως καὶ ἂν ὑποθετῆ, ὅτι ὑπῆρξε τῶν ἑλλείψεως τύπου εἰς τὴν προτέραν διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσβληθεῖσαν ἀπόφασιν, αὐτὴ ἀνεπληρώθη διὰ τῆς δευτέρας, μόνης ἐχούσης κύρος ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 136 ἀπόφασις τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετών διαλαμβάνει ῥητῶς ὅτι ὁ ἀποφασιστικὸς ὄρκος (jur. litis decisorium) ἐπεβλήθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν Ἰω. Κακούρη κατ' αἰτήσιν τοῦ ἀνααιρεσίοντος Κ. Σταμάτου, κατὰ δὲ τὸ 811 ἄρθρον τῆς πολ. δικον. οὐδεὶς δύναται νὰ παραγάγῃ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων.

Διὰ ταῦτα, δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσως αἰτήσιν τοῦ Κ. Σταμάτου Διδίτου, ἥτις ἔγινε

κατά τῆς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 42 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσειόντα εἰς τὸ πρόστιμον τῶν 200 δραχ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης, συμποσούμενα εἰς 97 δρ. τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρόντι, ὡς πένης, μέχρις οὐ βελτιωθῆ ἢ κατάστασις του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Φεβρουαρίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Φεβρουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 90). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 115).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Αναστασίου Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκυρδίλλη, Θ. Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Πάικου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσομαίου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 15 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Δ. Μανσόλα κατοικοῦ Λαμίας πληρεξουσίου τῶν Ἀλαμανιωτῶν, παρόντος, καὶ τοῦ Κ. Τσάλλη κατοικοῦ Λαμίας, παρόντος, τὴν ἐξῆς αἴτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου.

Ὁ Κωνσ. Τσάλλης ἀγοραστὴς τῶν 2/3 τοῦ παρὰ τὴν Ἀρχιμὴν χωρίου Ἀλαμάνας ἐξήτησε παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις μικτῆς δικαστικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τοῦ πωλητοῦ του Χασάναγα Χιλιαδιώτου νὰ προτιμηθῆ εἰς τὴν ἀγοράν καὶ τοῦ ἐτέρου τριτημορίου τοῦ αὐτοῦ χωρίου, τὸ ὅποιον ὁ Χασάναγας ἐπώλησεν εἰς τοὺς χωρικοὺς τοῦ αὐτοῦ χωρίου Ἀλαμάνας. Ἡ δὲ μικτὴ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐξέδωκε κατ' ἐρήμην δύο ἀποφάσεις ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ 14 Ἰανουαρίου 1837, δι' ὧν παρχωρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς προτιμήσεως εἰς τὸν Κ. Τσάλλον, καὶ ἀκυρεῖ τὸ πρὸς τοὺς Ἀλαμανιώτας κλητήριον τοῦ Χασάναγα Χιλιαδιώτου οἱ Ἀλαμανιώται ἐπομένως εἰσήγαγον εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικεῖον πρόκλησιν πρὸς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Κ. Τσάλλη καὶ τοῦ ὁμοδίκου Χασάναγα Χιλιαδιώτου αἰτοῦντες ἵνα παρουσιάσῃ ὁ Τσάλλης τὴν περὶ προτιμήσεως ἀγωγὴν του διότι κατὰ τὸ 238 ἄρθρον τῆς πολ. δικων. ἡ ἀπόφασις τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς εἶναι ἀκυρος. Ἐνεκα τούτου προτείνων ὁ Δ. Μανσόλας, ὅτι ὑπάρχει σύγκρουσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων δικαστηρίων, εἰσῆγαγεν ὡς ἐκκρεμὴ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἄρειον πάγον ζητῶν τὸν κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος. Γενομένης δὲ κλητεύσεως ὑπὸ τοῦ Δ. Μανσόλα πρὸς τὸν Κ. Τσάλλον, καὶ Χασάναγα Χιλιαδιώτην κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 87 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, παρουσιάσθησαν ἀμφότερα τὰ μέρη πρὸς συζήτησιν τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δικαστηρίου αἰτήσεως.

Ἀκοῦσαν τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην συνήγορον τοῦ Δ. Μανσόλα, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα συνήγορον τοῦ Κ. Τσάλλη καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σχεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 2 Ὀκτωβρίου 1836 Β. διάταγ-

μα, ὁ ἄρειος πάγος κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα μεταξὺ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὅσαίς ὑπάρχει ἀγωγὴ εἰσηγμένη εἰς τε τὰ τακτικὰ δικητήρια καὶ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως διαφιλονικουμένης μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20 ἀπόφασιν τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ἥτις δίδει δικαίωμα προτιμήσεως εἰς τὸν Κ. Τσάλλον ἐξ' οὗ κινούμενοι οἱ χωρικοὶ Ἀλαμάνας προσκαλοῦσι τὸν ῥηθέντα Κ. Τσάλλον νὰ εἰσαῖξη τὴν περὶ τούτου ἀγωγὴν του εἰς τὸ ἀρμόδιον τακτικὸν δικαστήριον ἢ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δίκῃ ὅχι μόνον δὲν εἶναι πλέον ἐκκρεμῆς ὡς δικασθεῖσα ἀνεκκλητήτως, ἀλλ' οὔτε μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐδικάσθη. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ὑπ' ἀριθ. 35 ἀπόφασιν τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, ἐπειδὴ ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι δίκη περὶ διαλύσεως συμβολαίου ἀγορᾶς μεταξὺ Χασάνη Χιλιαδιώτου καὶ τῶν χωρικῶν Ἀλαμάνας, δὲν ὑπάρχει συνάφεια μεταξὺ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ταύτης, καὶ ἐκείνου τῆς προειρημένης ὑπ' ἀριθ. 20 ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς ἐπομένως δὲν ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς εἰς τε τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν καὶ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, καὶ περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου ε. ε. περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἴτησιν τοῦ Δημητρίου Μανσόλα πληρεξουσίου τῶν Ἀλαμανιωτῶν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κ. Τσάλλη καὶ Χασάναγα Χιλιαδιώτου διαφορᾶν, καταδικάζει τὸν εἰρημένον Δ. Μανσόλαν εἰς τὰ δικαστικά δικαιώματα τῆς παρουσίας δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Φεβρ. 1837. Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Φεβρουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 91). (Ἀριθ. πρωτοκ. 115).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωίδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Α. Σκυρδίλλην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Αφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Πάικου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσομαίου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 28 τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Ἐμμανουὴλ Σκουλουδάκη ἱερέως, κατοικοῦ Νάξου ἀναιρεσειόντος, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Κ. Δασκαλοπούλου, καὶ τοῦ Στυλιανοῦ Α. Κουμούλου, κατοικοῦ τῆς αὐτῆς νήσου ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Σ. Πήλλικα, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ἰπαρχούσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Ἐμμ. Σκουλουδάκη καὶ τοῦ Στυλιανοῦ Κουμούλου, ἐξεδόθη ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου 1830 ἀπόφασις παρὰ τοῦ

παύσαντος πρωτοκλήτου δικαστηρίου τῶν κεντρικῶν κυκλάδων ὡς πολιτικοεγκληματικοῦ, δι' ἧς ἀπερρίφθησαν ὅλαι αἰ αιτήσεις τοῦ Ἐμ. Σκουλουδάκη, ὑποχρεώθη ὁ αὐτὸς εἰς τὴν ἐντὶς ῥητῆς προθεσμίας παρουσίας πληρεστέρων ἀποδείξεων περὶ τῶν ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀποθανόντος Γ. Κουμούλου ἐν Κωνσταντινουπόλει πράξεών του, ὡς ἐπίτροπος τοῦ Στυλιανοῦ Κουμούλου, καὶ προσέτι καὶ εἰς φυλακὴν ἐξ μηνῶν ἑνδον τοῦ μοναστηρίου τοῦ μεγάλου σπηλαίου ὁ Ἐμμ. Σκουλουδάκης ἐξ ἐκάλεσε τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος ἀνεκκλήτου κριτηρίου. Ἡ ὑπόθεσις μείνασα ἐκκρεμῆς εἰσήχθη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὑποὶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 136 κατ' ἐρήμην ἀποφάσεώς του, καὶ τῆς κατὰ συνέπειαν ἀνακοπῆς τοῦ Σκουλουδάκη ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 198 ἀπερρίψε τὴν ἔφασιν καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου ὁ Ἐμμ. Σκουλουδάκης ἐξῆτισε τὴν ἀντίρρησην τῶν δύο τούτων ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

1. Ὅτι μὴ γενομένης μηδεμιᾶς κατηγορίας κατ' αὐτοῦ ὡς πλαστογράφου, μήτε φυλαχθέντων τῶν τύπων τῆς τότε ἐν ἰσχύει ἐγκληματικῆς διαδικασίας, δὲν ἐδύνατο τὸ πρωτόκλητον τῶν κεντρικῶν κυκλάδων νὰ τὸν καταδικάσῃ ἐγκληματικῶς, ἐπομένως δὲν εἶχε δύναμιν δικαστικὴν νὰ ἐκδόσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 103 ἀπόφασιν του, καὶ κατὰ τοιαύτας ἀποφάσεις εἶναι περιττὴ ἡ ἔφασιν, κατὰ τὸ 759 ἄρθρον τῆς πολ. δικον. ἐὰν πάλιν ὑποθεθῇ ὅτι τὸ πρωτόκλητον ἦτον ἀρμόδιον καὶ ἐδύνατο νὰ δικάσῃ ὡς ἐγκληματικόν, δὲν ἦτον εἰς χρέος νὰ κάμῃ ἄλλην ἔφασιν παρὰ τὴν ὑποὶν ἕκαμε ἐντὸς τῆς πενταήμερου προθεσμίας κατὰ τὸ 109 ἄρθρον τῆς τότε ἐγκληματικῆς διαδικασίας: ἔθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν τὸ 2 ἄρθρον τοῦ 111 νόμου εἰς τὴν ἀπόφασιν του, καὶ ἐκ τούτου προκύπτει λόγος ἀναιρέσεως τῆς 807 ἄρθρον 7 ἀριθ. τῆς πολ. δικονομίας.

2. Ὅτι κατὰ τὸ 266 ἐπισήμου μαρτυρικῆς ἀπεδείχθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 266 ἐπισήμου μαρτυρικοῦ τῆς ἐπαρχιακῆς δημογεροντίας Ναξου, ὅτι κατὰ πρότασιν τοῦ Στυλιανοῦ Κουμούλη συμφωνήθη ἐνώπιον τῆς αὐτῆς δημογεροντίας νὰ ὑποβληθῇ ἡ διαφορὰ εἰς διαίτησιν, καὶ νὰ προσφέρῃ ἐγγυητήν. Ἡ συμφωνία αὕτη μὴ τήσιν, καὶ νὰ προσφέρῃ ἐγγυητήν. Ἡ συμφωνία αὕτη μὴ εὐσα ἐναντία τῶν νόμων καὶ τῶν χρηστῶν ἡθῶν δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ὡς εὔλογος αἰτία τῆς μὴ παρουσιάσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὸ ἀνεκκλήτον. ἔθεν τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν περὶ συμφωνιῶν νόμον, καὶ προφανῶς προσέβαλλε κανόνας τοῦ δικαίου, ἐκ τούτου δὲ προκύπτει ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ 807 ἄρθρον §. 7 καὶ 810 ἀριθ. §. τελευταῖος τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Κ. Δασκαλόπουλον, τὸν δικηγόρον Σ. Πηλιππᾶ καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 11 Μαΐου 1835 Β. διάταγμα ὀρίζει ῥητῶς, ὅτι μόναι αἱ ἐνώπιον τῶν πειρασάντων ἐκκλητῶν δικαστηρίων, καὶ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ὡς τρίτου καὶ τελευταίου βαθμοῦ δικαιοδοσίας, ἐκκρεμῆς μείνασαι πολιτικαὶ ὑποθέσεις δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὰ ὑπάρχοντα δικαστήρια τῶν ἐφετῶν, καὶ νὰ ἐκδικασθῶσι τελειωτικῶς παρ' αὐτῶν, περὶ δὲ τῶν ἐγκληματικῶν δὲν φέρει καμμίαν διάταξιν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 103 ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου τῶν κεντρικῶν κυκλάδων, ἐκκληθεῖσα ἐνώπιον τοῦ πρώην ἀνεκκλήτου κριτηρίου καὶ μείνασα ἐκκρεμῆς, καὶ τοι διακρίσασα ταυτοχρόνως καὶ περὶ πολιτικῶν ἀπαιτήσεων φέρει ὅμως κυρίως χαρακτηρὰ ἀποφάσεως ποινικῆς, ὡς τοῦτο ἐξάγεται σαφῶς ἀπὸ τὸ ἱστορικὸν μέρος αὐτῆς, τὰς σκέψεις τοῦ δικαστηρίου, τοὺς παρατεθέντας ποινικοὺς νόμους καὶ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, δι' οὗ καταδικάζεται ὁ Ἐμμ. Σκουλουδάκης εἰς ἐξ μηνῶν φυλάκισιν, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, εἰς τὸ ὑποὶν εἰσήχθη ἡ ἐνώπιον τοῦ πρώην ἀνεκκλήτου κριτηρίου ἐκκρεμῆς ἔφασιν κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως μὴ ἔχον δικαιοδοσίαν ἐγκληματικὴν, ἐκρήχθη ὅμως ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀρμόδιον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἔφασιν τοῦ Ἐμμ. Σκουλουδάκη, ἐδίκασεν ἀντικείμενον μὴ ἀνήκον κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του καὶ ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἀρμοδιότητός του ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει δικαστήριον ἀρμόδιον εἰς τὸ νὰ παραπεμφθῶσι πρὸς ἐκδίκασιν τοιοῦτου εἴδους ὑποθέσεις.

Διὰ ταῦτα, ἀναίρει τὴν ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 198 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρησὶβλητον Στυλιανὸν Αλ. Κουμούλον εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασιν εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρευθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν ὑπαρκοῦ τὸ ἠτισηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Φεβρουαρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Φεβρουαρίου 1837.

(Ἀπόφ. πολ. 92.) (Ἀριθ. πρωτοκολ. 115)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμακῆ, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελαῖ καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 18 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Δημητρίου καὶ Ἀναστασίου κληρονόμων τοῦ ἀποβιάσαντος Γεωργίου Γιαννιώτου κατοικοῦ Κίεας, ἀναιρεσιόντων, καὶ τοῦ Ἰακώβου Ραβέλλη κληρονόμου τοῦ Α. Δ. Ραβέλλη κατοικοῦ

Ἀλιβερίου ἀναηρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρεσεως.

Κατὰ τὴν 7 Δεκεμβρίου 1820 ὁ Γεώργιος Γιαννιώτης ἐπώλησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν κληρονόμων τοῦ ἀποδιδάσαντος Α. Α. Ραβέλλη διὰ 6,000 μετοχῶν ἴσης ποσότητος ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους τῆς κοινότητος Κέας, συνιστάμενον εἰς ὁμολογίαν γρῶσ 15,800, ὑποσχεθεὶς προσεῖν νὰ ἐνεργήσῃ διὰ νὰ δώσῃ πρὸς τοὺς εἰρημένους οἱ ἀημογέροντες Κέας, ὅταν ἔλθωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἰδιαιτέραν τακτικὴν ὁμολογίαν περὶ τῆς πωληθείσης ποσότητος, εἰς ἐναντίαν δὲ περίπτωσιν ν' ἀποδίδῃ αὐτὸς εἰς τοὺς ῥηθέντας ἐπιτρόπους τότε κεφαλαίον καὶ τοὺς τόκους αὐτοῦ. Διὰ τὴν συμβάσαν. ἐν τῷ μεταξύ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις δὲν ἐδόθη ἢ συμφωνηθεῖσα ἰδιαιτέρᾳ ὁμολογίᾳ τῆς κοινότητος, οὕτε ἐπληρώθη ἢ πωληθεῖσα μετοχὴ τῶν γρ. 6,000 ἀπὸ τοῦ κοινὸν τῆς Κέας ἢ τοῦ Γ. Γιαννιώτου. Κατὰ τὴν 21 Νοεμβρ. 1835 ὁ Ἰάκωβος Ραβέλλης ἐνεργῶν δι' ἐκὸς καὶ ὡς πληρεξούσιος τῶν ἀδελφῶν του ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τοῦ Δημητρίου καὶ Ἀναστασίου κληρονόμων τοῦ ἀποδιδάσαντος Γ. Γιαννιώτου, ἀπαιτῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν γρ. 6,000 μετὰ τοῦ τόκου αὐτῶν. Τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 484 ἀποφάσεώς του ἀπέφριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ εἰρημένου Ἰακώβου Ραβέλλη, χαρακτηρίσας ὡς χρέος τῆς κοινότητος τὸ δάνειον τὸ προκύπτον ἀπὸ τὰς δύο χρεωστικὰς ὁμολογίας, χρονολογουμένας τὴν 8 Δεκεμβρ. 1820 καὶ ἐπιφυλάξας εἰς τὸν Ραβέλλον τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ καθ' οὐτινος ἀνήκει περὶ τούτου ἀγωγὴν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν πρωτοδικῶν ἐξεκάλεσεν ὁ Ι. Ραβέλλης ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 244 ἀποφάσεώς του ἀφάνισεν τὴν ἀπόφασιν τῶν πρωτοδικῶν κατεδίκασε τοὺς κληρονόμους τοῦ Γ. Γιαννιώτου εἰς τὴν ἀπόδοσιν γρῶσιων 12,000, λόγῳ κεφαλαίου καὶ ἀπόζημιώσεων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους: 1. ὅτι τὸ κατὰ τὸ 1826 ἔτος γενόμενον εἰς Κωνστ. συναλλάγμα κακῶς ἐχαρακτηρίσθη πώλησις, καὶ ἐπομένως κακῶς ἐφημερίσθησαν οἱ περὶ πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς νόμοι καὶ κανόνες. 2. ὅτι ἡ ἐγγυήτις τοῦ Γ. Γιαννιώτου δὲν ἀπῆλλαξε τῆς πρώτης ὑποχρεώσεως τὴν κοινότητα τῆς νήσου Κέας, καὶ καταδικασθέντος τοῦ ἐγγυητοῦ πρὶν κινήσῃ ἀγωγὴ κατὰ τοῦ πρωτοφειλέτου, παρεβιάσθησαν οἱ περὶ ἐγγυήσεως κανόνες, Ἄρμεν. βιβλ. Γ'. τίτλ. 4 ἀρθ. 1—3 ὅτι τὸ ΔΓ'. ψήφισμα δημιουργεῖ ἐξαιρέσιν, καὶ αἱ ἐξαιρέσεις καλύπτουν ὄχι μόνον τοὺς πρωτοφειλέτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐγγυητάς.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀντιπρόεδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυροπούλου πληρεξούσιον τῶν ἀνααιρεσιόντων, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα πληρεξούσιον μόνο τοῦ Ι. Ραβέλλη ἀνααιρεσιβλήτου καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου (L. 3.

C. de resc. vend. L. 2. C. quando liceat ab empf. disc. L. 5 c. de obl. et act.) ὑπάρχοντος συναλλάγματος, τὸ ὅποιον φέρει ὄλους τοὺς ἀπαιτουμένους εἰς τὸ νὰ λογιζέται ἰσχυρὸν χαρακτηρηκας, κἀνὲν ἐκ τῶν συναλλαττομένων μερῶν δὲν δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ αὐτὸ μονομερῶς, καὶ ἂν τὸ ἕτερον μέρος δὲν ἐξεπλήρωσεν εἰσέτι τὴν ἐνοχλὴν του εἰς τοιαύτην μάλιστα περίπτωσιν ἐπιτρέπεται μόνον ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ἐραδύνατος ἢ ἀρνούμενου νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἑαυτοῦ ὑπόσχεσιν, ὥστε ἡ μὴ ἐκπλήρωσις αὐτῆς δὲν εἶναι λόγος ἀποχρῶν πρὸς διάλυσιν τοῦ συναλλάγματος. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, θεωρήσας τὸ μεταξὺ τοῦ ἀνααιρεσιόντος καὶ τῶν ἀνααιρεσιβλήτων γενόμενον συμβόλαιον ἀγορᾶς, ὡς τὸ ἐχαρακτήρισεν, ὡς διαλελυμένον ὄχι διὰ τὴν ὑπαρξίν τινος ἐκ τῶν ὄρων ἐκείνων, οἷτινες φέρουσι, κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον, τὴν διάλυσιν τῶν συναλλαγματῶν, ἀλλὰ μόνον διότι δὲν ἐγένεν ἐγκλίρωσις ἢ ὑποσχεθεῖσα παράδοσις τῆς ὁμολογίας, καὶ τοῦτο ἐνῶ ἀναγνωρίζει τὴν σύμπτωσιν τυχαίας περιστάσεως, ἣτις προσωρινῶς μόνον ἐκόλυε τὴν ἐπέλεσιν ἐνὸς ὄρου τοῦ συναλλάγματος, καὶ εἶχε παρέλθει ἤδη καθὼν κενρὸν ἐκινήσῃ ἀγωγὴ, παρεβίασε ῥητὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος δικαίου.

Ἐπειδὴ τὸ ΙΒ'. ψήφισμα τῆς ἐν Ἄργει ἐθνοσυνελεύσεως, τὸ ὅποιον ἀναφέρει τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ νὰ ὑποστήσῃ τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ πληρωθῇ ὁ Ραβέλλης μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ, δὲν ἀποβλέπει εἰ μὴ τὴν σύστασιν ἐιδικοῦ κριτηρίου διωρισμένου νὰ δικάσῃ ἀνεκκλήτως τὰς πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος μεταξὺ ὁμογενῶν συμβάσας διαφοράς αἰτινες προήλθον ἀπὸ πράξεις φερούσας χαρακτηρηκὰς πταισματος ἢ ἐγγυήματος. Τὸ δὲ Γ'. ψήφισμα, τὸ ὅποιον κυρίως διαλαμβάνει περὶ χρεῶν τῶν κοινότητων, καὶ τὸ ὅποιον ἐννοεῖ ἴσως τὸ δικαστήριον, ὄχι μόνον δὲν καταστραίνεται ἀδύνατον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος πληρωμὴν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ κατὰ τὸ προσηθεταί τὴν εὐκόλυνσιν αὐτῆς τῆς πληρωμῆς, ὥστε τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παρεξήγησε τὸ εἰρημένον ψήφισμα.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 244 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καταδικάζει τὸν ἀνααιρεσιβλήτον Ἰάκωβον Ραβέλλον εἰς τὰ δικαίωματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῶν ἀντιδίκων του, καὶ διατάττει νὰ ἐπιγραφῇ εἰς τοὺς ἀνααιρεσιόντας τὸ προκαταβληθὲν πρόστιμον τῶν διακοσιῶν δραχ. νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασιν εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀνααιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δαπάνῃ τοῦ ἠρωθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Φεβρ. 1837. Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαρτίου 1837.